

חלומות אבודים

מרדכי רימור

לכל גיל ישנם חלומות,
אך רק מגיל ארבעים וחמש
מתחילים להיספר חלומות אבודים.
זככל שעוברות עוד ועוד שנים,
נספרים עוד ועוד חלומות אבודים.

לא אשב עוד בליל קיץ מול שולחן וספר,
במרפסת מוארת בנורה קטנה,
כשמסביב שקט של עצים כהים ועלים לא מרשרשים.
לא אמהר בפה חייכני ומלא,
לקראת חבר,
רק כדי להיות לידו ואתו.

לא אשב עוד, או אעמוד,
ליד קיר לבן, מול דשא מואר בשמש
בשקט של יום חג, במבט של
הווה לנצח.
לא אשקע עוד בחפץ, בעניין או במקום,
עד כדי כך שאשכח שיש לי
מסגרת עם סוף.

וחוויית החיים הנצחיים שמתרחבים מהווה,
בצבע לבן לאין סוף,
לא תקרה לי.
לא, אירוע של הווה,
בדיבור, במבט, בהליכה,
לא יישאר נצחי, כפי שנשאר אז.

והמילים, המילים שאולי אכתוב יהיו רובן של יום יום,
מילים רגילות, כאלה של פה, ולא ממריאות,
כאלה של משוררים.

וכאשר אשב, או אעמוד, או אלך,
אך לא אכתוב אף מילים כעין אלה,
על חלומות אבודים,
אהיה כבר בן שישים ושש.

איור: יערה עשת